

Man vil naa, at det bliver den paagældende til virkelig Nytte, at han ikke er ganske blottet for Subsistensmidler, hvad enten dette nu skyldes hans egen Sparommelighed i tidligere Tid eller hans Færdighed ved endnu i sin fremstredne Alder at arbejde efter Evne eller hans Børns eller Venners Hengivenhed eller Legatstifters Interesse for agtværdige trængende eller lignende. Og man vil derfor samtidig med at hjælpe den, som intet har, opmuntre enhver, der ser sin Alderdom i Møde med Uengstelse, til ikke at lægge Hænderne i Skødet, men tvertimod paa en eller anden Maade, selv eller med andres Bistand, at sikre sig i alt Fald noget.

Paa dette Punkt ønsker Magistraten altsaa ikke Loven ændret umiddelbart, men derimod saa meget mere indtrængende middelbart igennem en Forandring af Reglerne om Trængsbetingelserne og om Understøttelsen.

ad 4. Bestemmelsen om, at Understøttelsen bør udgøre, hvad der til enhver Tid behøves, er Lovens Afslæshæl og bør for enhver Pris fjernes. Det er den, der med Nødvendighed medfører, at Understøttelsen, selv om den ydes med et noget højere Beløb end Fattighjælp, dog særdeles ofte ganske faar Karakteren af en saadan, idet det er umuligt paa Forhaand endog blot for nogle faa Aar at spønne, hvad der vil behøves for paagældende, paa en saadan Maade, at han virkelig kan nøjes dermed, og derfor udkræves, at der ved mangfoldige Lejligheder maa gives Ekstrahjælp, Tillægshjælp, Huslejhjælp osv., alt efter en hver Gang foretagen omhyggelig Underjøgelse.

Det er fremdeles denne Bestemmelse, der, som ad 3 paavist, medvirker til at hemme Selvhjælpslysten. Og i Forbindelse dermed bør det nævnes, at den ligeledes bidrager til at løsne Båndene imellem Forældre og Børn og andre nære Slægtninge samt imellem Herstab og forhenværende Tyende, Arbejdsgivere og Arbejdere og almindelige Belgørere og trængende; thi det er indlysende, at naar Loven hjemler en trængende det nødvendige, og det, han har eller faar andet Steds fra, skal fradrages i Understøttelsen, saa er der ingen stor Opfordring for nogen til at støtte ham. I det virkelige Liv er det endog jævnlig gaaet saaledes, at en Belgører har inddraget sin Understøttelse, efter at Alderdomsunderstøttelsen er tilfået; ja man har endog Eksempler paa at det er sket, uagtet sidstnævnte Understøttelse har været mindre end Belgørers, saa at Følgen er bleven, at det egentlig er denne, der har faaet godt af Hjælpen, medens den trængende har haft positivt Tab ved at faa den.

Men den sørgeligste Følge af Bestemmelsen er dog maaske den, at det, som den vel i første Række har tilfået, nemlig at skabe i alt Fald en relativ Glæde og Tilfredshed hos den understøttede, det har den i mangfoldige Tilfælde ikke naaet, ikke fordi den Hjælp, der ydes, i sig selv er for ringe, men fordi den skal fastsættes skønsomt til det, der behøves. Dette medfører nemlig — ikke just straks naar den tilfåes, men efter kortere eller længere Tids Forløb og navnlig naar gode Venner have beklaget og imødt sig over, at den ikke er større —, at den vedkommende aldrig kan føle sig tryk over for Spørgsmaalet om Korrektheden af Hjælpenes Størrelse. Snart forekommer det ham, at hans Hjælp er for lille i Forhold til, hvad andre formentlig ligestillede have, snart vil han, hvad der for enhver trængende er saare naturligt, synes, at han dog ikke har det, som han anser nødvendigt. Og Resultatet er derfor meget ofte en stigende Utilfredshed i Stedet for det modsatte.

Og hermed følger endelig ikke blot et stærkt stigende Arbejde, men ogsaa en forringet Glæde ved dette for Administrationen, for hvem disse stadig tilbagevendende Begæringer om Forhøjelse eller om Ekstrahjælp, undertiden endog flere Gange om Aaret fra den samme Person, til sine Tider, i alt Fald her i Byen, ere nær ved at gøre Arbejdet uoverkommeligt, da en Del af det i Følge dets Natur ikke ret vel kan fordeles paa mange Hænder.

At disse Ulemper kunne fjernes eller i alt Fald stærkt reduceres ved faste Takster, er allerede fra mange Sider gjort gældende og trænger næppe til nærmere Paavisning.

Derimod skal man forsøge at give et Bidrag til den nærmere Bestemmelse af Taksterne og maa da straks hævde, at der ikke bør forsøges paa at fastsætte dem saaledes, at de omtrent svare til „det, der behøves“. Ethvert Forsøg herpaa vil med Nødvendighed, konsekvent gennemført, føre tilbage til den skønsomme Bestemmelse af Hjælpen efter de særlige Forhold. Thi almindelige Regler for, hvad der virkelig behøves, kunne selvfølgelig ikke gives; og vil man tilnærmelsesvis naa til noget saadant, bliver det nødvendigt at sætte Taksterne meget højt, nemlig saaledes, at de nogenledes passe til den største Trang. Men vil man gøre dette, eller vil man overhovedet forsøge at lægge Trangen til Grund, vil Bekostningen sandsynligvis blive overvældende stor.

Men formentlig er dette Grundlag heller ikke i sig selv rigtigt. Det naturlige og smukkeste synes at maatte være, at man i det væsentlige lægger Pensjonsprincippet til Grund, dog afpasset efter de særlige Forhold. Og denne Afpassning skulde da navnlig bestaa deri,